

Ἐξ ἀρχῆς μου εἶναι νὰ μὴν ἔχω κάμμιαν ἀρχὴν.

ΦΡΟΙ ΑΠΑΡΑΒΑΤΟΙ. Συνεργῆ, πρωτῆρωτα στὴν Ἑλλάδα 12 δρ. σὲ 6ξω τῆς Ἑλλάδος 15. Ἴκκεῖται τρεῖς τῆ, εἰς μαζὰς, ἀπὸ 7-8 χιλ. ἀλλὰς ἡ ἄλλα. Για τὸρμια καταχάρησι δὲν ἔχει πλῆρη μὴ, οὔτε για τὰς γ' ω. τοποιήσεις. Κόρμια καταχάρησι εἰς τοπωθῆ, εἰτε ρῆ, δὲν ἐπιστρέφεται. Ὅσοι μὰς στέλλουν γρορματα πρὶςπει νὰ ἔχουν πάντοτε ὑπογραφή, καὶ ἡ ὑπογραφή, τοῦ βα τινάσεται. Διάφευσις τὸρμια δὲν γίνεται, καὶ ὅσοι βέλουσι νὰ κάνουν τετλιας ἀς πᾶν ὁ ἄλλοις ἐφημερίδες. Γρῶφε ξεγράφε δὲν ἔχει. Ὅσοι γρορουν ποῖλά, νὰ ἔβρου πῶς τὰ γράμματά τους δὲν θὰ διαβάζονται.

Ἀθήναι, 29 Αὐγούστου 1884

Ἀριθ. 140+138+3

Κύριε

Ἡρωθουουργέ. Πολλοὶ ἔμποροι τῆς Πάτρας σὲ παρακαλοῦν πολὺ νὰ προσέξῃς στὸ ἐξῆς. Δὲν φοβοῦνται λέει, τόσο ἀπὸ τῆς τίμιας χρεωκοπίας ὅσο ἀπὸ τῆς δόλιας ποῦ τοὺς λύσσαξαν τὴν τελευταία καὶ τοῦτο, γιατί ποτε δὲν ἐφαρμόστηκε ὡς τώρα ὁ περὶ δολίας χρεωκοπίας νόμος νὰ τιμωρηθῶν μερικοὶ αὐστηρὰ, μὲ δέκα χρονάκια φυλακῆ κατὰ τὸν νόμο για νὰ βάνουν γινῶσι οἱ ἄλλοι οἱ ὅμοιοί τους πιαστρικοὶ, ὡς καθὼς καὶ ὅσοι δὲν κρατοῦν ταχτικὰ βιβλία. Ἄν ἔγινε ὁ νόμος για νὰ διαβάζεται μόνο στὸ χαρτί, ἀλλάζει τὸ πρᾶγμα, τότες πὲς του τὸ τους νὰ ξέρουν πῶς δὲν ὑπάρχει πλέον τίμιον ἐμπόριον στὴν Ἑλλάδα νὰ κλείσουν τὰ βιβλία τους καὶ νὰ πᾶν νὰ πολιτογραφηθοῦν Καλαβροῖσι για νὰ ζήσουν χωρὶς κερδοχτύπι τὸ ὅποιον ἔχουν διαρκῶς ἀπὸ τῆς συχνῆς δόλιας χρεωκοπίας ποῦ μένουν ἀτιμῶρητες.

Δίκαια ἐστὶν τὰ παράπονά τους καὶ σωστὰ καὶ κάνε ὅ,τι μὲ φωτῆσαι ἢ φαλακρῆ σου κοῦτρα, ποῦ κατεβάζει τόσαις ἰδέαις καὶ αὐτὴ δὲν τὴν κατέβασε για τὴν σωτηρία τοῦ ἐμπορίου τῆς Ἑλλάδος. Τὰ ἴδια θαρρῶ, πῶς θὰ σοῦ ποῦν καὶ οἱ ἔμποροι τοῦ Περαιᾶ ποῦ συνεδρέθησαν χτὲς στὴ λέσχη. Τοὺς λύσσαξες τοὺς ἀνθρώπους καὶ πῶς δὲν μὰς ἔσκασαν ὡς τώρα.

Βρὲ

κύριε ἀποθηκαιοτροφοδότῃ τῆς Ὑδρας ποῦ εἶσαι στὴ Πάτρα, γιατί, μωρὲ, θεοήλατε δίνεις στὸ πλήρωμα ζῦδι ἀντίς για κρασί, μὰς καὶ θέλεις νὰ κάνης τοὺς ναύτας ζυδάτους;

Ἄμ τὸν καφέ τί τοὺς τὸν δίνεις ἀπὸ νερομποῦλα καὶ τοὺς κοροϊδεύεις κιόλας καὶ τοὺς λὲς πῶς ὁ ἀλαφρὸς καφὲς δὲν τοὺς βλάφτει στὰ νεῦρα. Αὐτοὶ δὲν εἶναι νευρικοὶ, ἴσα ἴσα ἀπὸ τὴν καλὴ τροφή ποῦ τοὺς δίνεις κοντεῦουν νὰ ξενευριαστοῦν. Σὲ πάλι, κύριε, ἔπλονόμε, τί διάλογος σὲ πῆρε καὶ ἄμα ποῦ βλέπεις καὶ φέρνει ἢ βάρκα μέσα τὴν κουμπάνια τοῦ κρέας, ἀφίνεις τὴν ὑπηρεσία σου καὶ πᾶς καὶ κήφεις ὅσο θέλεις καὶ μαγειρεύεις μυστικά. Οὐ νὰ χαθῆς φαγῆ, λιμάρη, ἀλλὰ ἀς ἦναι, ἀς ἦσαι συχωρεμένος, γιατί, φαίνεται, νὰ ἦσαι καὶ λίγο ἀλαφροῦτοιχος, ἀφοῦ λὲς σὲ κεινοὺς ποῦ ἔρχονται καὶ ἐπισκέφτονται τὸ καράβι πῶς τὸ μεγάλο κανόνι εἶναι δικό σου. Ὅρτσα Παντελεῆ, ποῦ κανόνι νὰ σὲ φάρ, ὅπως

τῶς καὶ σὺ κρυφὰ τὸ κρέας τῶν ναυτῶν. Ὅρτσα, κακὸ γρὸν, νὰ μὴν ἔχης, ἄσε κάτω τὸ κρέας νὰ μὴ τὸ μαρτυρήσομε τοῦ ἀστυνόμου τοῦ πλοίου καὶ . . . σου γυρεύει μερίδιο.

Γιὰ

ἓνα παπὰ Λογοθέτη μὰς γράφουν πολλά καὶ ποικίλα καὶ σπουδαία ἀπὸ τὸν Περαιᾶ ἀλλὰ ἐπειδὴ τὸ γράμμα δὲν ἔχει ὑπογραφή καὶ εἶναι καὶ μὲ στίχους καμωμένο, οἶκ δυνατόν νὰ τὸ δῆ ὁ γράψαίτας καὶ καταχωρημένο.

Καὶ

για τὸν Ἄνθιμο τὸν γούμενο τῆς Πεντέλης ποῦ φέρνει τὸν φρέσκο του στὴν Αἴγινα καὶ για τὸν ἄγριον Κύριλλο ποῦ τὸν ἂν ἱπροσωπεύει, δὲν τυπώνονται, ἔστωντας ποῦ δὲν ἔχουν τὴν βουλα τῆς ὑπογραφῆς ἀπὸ κάτω, ποῦ ξέρουν τόσο καλά καὶ τὴν βάζουν οἱ καλόγεροι καὶ διὰ τύπου δακτύλου μάλιστα.

Πρὸς

τὸν δημαρχεῦοντα κ. Σηλυβριάτη, καὶ πρὸς τὸ δημοτικὸν συμβούλιον.

Εἶστε τέρατα, κακοθέστατοι ἀνθρώποι μὲ ὄλη τὴν σημασία τῆς λέξις

Βρὲ ζῶα, ἀφοῦ ἐκάικε ἡ ἀγορὰ ποῦ βρωμοῦσε καὶ σὲ μὴ βροχῆ δὲν μπορούσε νὰ περπατήσῃ ἄνθρωπος χωρὶς νὰ χυθῆ ὡς τὸ σθερκο στὴ λάσπη ἔνεκα τῆς ὁποίας ἀθλιότητος τῆς ἐφάγαμα τόσαις βρῖσαις ἀπὸ τοὺς εὐρωπαϊοὺς, ἀφοῦ ὡς καθὼς φρονεῖ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία ὅτι ὑπάρχουν ἐκεῖ ἀρχαιότητες, καὶ ἐπρόκειτο ἦγουν, ἦταν ἀποφασισμένο νὰ γίνουσι ἐκεῖ ἀνασκαφαίς, καταστροφόμενης τῆς ἀγορᾶς, τὸ ρεζιλίσι ἐκεῖνο τῆς Ἀθήνας, ἀφοῦ ἡ ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία ἀναλαμβάνει νὰ τὴν σκάψῃ γρηγορὰ, καὶ ἀφοῦ βγάνει ὅσαις ἀρχαιότητες βρῆ ἢ δὲν βρῆ, καὶ νὰ τὴν βουλώσῃ πάλι, γιατί μωρὸν δημοτικὸν συμβούλιον γυρεύετε ἀπιζημίωσι ἀντίς νὰ δώσετε ἴσα ἴσα σεις συνεισφορά;

Βρὲ βλάκες, ἐδῶ ἔρχονται τὰ ξένα κράτη καὶ μὲ ἱξοδά τους ἀνασκάφουσι τῆς ἀρχαιολογίας μας ὡς καθὼς καὶ ἰδιώτες, καὶ σεις γυρεύετε νὰ κερδοσκοπήσετε ἀπὸ τὴν φτώχῃ μας ἀρχαιολογικὴ ἐταιρία, σάματις θὰ τῆς βάνῃ στὸ κόρφο τῆς ὅσαις ἀρχαιότητες βρῆ;

Θα πείτε ότι αυτό το κάνετε για το καλό του Δήμου.

Κουράδια κοπτικά στη μύτη σας. "Αθλιοι, άλλου κι' άλλου να πληρώνετε χωρίς να δουλεύουν έχετε και τό' εθνικό έργο γινάσκετε τάχα να κοροδοποιήσετε; Αί, νά, τώρα που τό' δημοσίον την χαρακτηρίσατε για δημοσίον πλατέα και μένετε και οι δυί με τά χέρια άδεια.

Και άφού τό' δημοσίον την χαρακτηρίσατε και την προσήωρισε για δημοσία πλατέα θα κάνη και της άνασκράς; της ή' αρχαιολογική έταιρεία, και κεινέστε σεί; να κάνετε τά παρ'άπαντα σας στον δ'άμωλο που δεν υπάρχει.

Δέν ντρέπεστε, κωμόδαλα, ζώα, που καν' δει βλέπετε τί κάνουν οι άλλη άθμω των Ευρωπαίων, για την περιποίησι σου δήμου των, ήγουν τόν καλλωπισμό;

Τί κάνετε σεί; σάς προσκαλούμε, να άπολογηθήτε τι κάνετε για τό' καλό της πολιτίας; Τα άναγκάζει. Στι μούτρα σας. Αύτά γίνηκαν από την πρώτη περίοδο του Σύνταξου, έκτός των άναγκάων στα μούτρα σας, και πάλι, έχετε να μά; δείξετε κλένενα νεότερη άξία λόγου έργων; Τί έστει. Κατατρώγεστε με τό' φλά φλά φλού, και φλά φλά.

"Αθλιοι, αντίς να ήναι ο δήμος μας, ο πρώτος συνδρομητής; της αρχαιολογική; μας έταιρίας, θέλει να γίνη ο πρώτος συμφοροποιός αυτής. "Αθλιοι, που ζητάτε για τό' συμφορύν τάχα του δήμου, να φορολογήσετε και αυτά τά άθάνητα έργα των προπατόρων μας.

"Ανασκάψετε λοιπόν την γή τους σεί; με της μίτες σας; και φάτε ό,τι βρήτε μέσα σάν γουρουνία που είστε.

Ένας

Δεκανάς του ίππικού κληρογούτε, λέει, προχτές στη Βάθεια με σπαθί ξεγυμνωμένο ένα παιδί μέσα στους δ'άρμους, διάτι έτσι ήθελε. Θαρρώ πως αυτά δεν είναι άξιοπρεπή πράγματα και για ύπαξιωματικούς μάλιστα που πρέπει να ήναι ο τύπος και τό' προάδειγμα των στρατιωτών. Μου λέν να γράψω και τό' όνομά του για να τό' μάθη ο Τριτάκης και τόν τιμαρτήρη, αλλά δεν πιστεύουμε να τό' ξανακάνη και γι' αυτό συγχωρώνται ή άμνηστίας του και συχωρμένος να ήναι και ά; έκοψε και τά χέρια του, από την παλικαρσίνη του την πολλή.

Ο

"Αλέξης Γεωργίου κατάδικος του Μεντρατέ δάνεισε στην Κίτσο Ζιχαρίου που βγήκε από της φυλακής Γενναμά; τά ρούχα του, επειδή δεν είχε κείνος και δεν μπορούσε να βγή ξεδ'ράκτως όπως ήτανε. Τώρα λοιπόν που βγήκε, όσο τόν έδατε σεί; τόν είδε και κείνος. Βρέ κουτό Γεωργίου, δεν ξέρετε ότι ρούχα και γυναίκα δεν δανείζονται; Τον παρακάλεσε να σου τά φέρη. "Αμ, δέ; Περίμενε. Μπαχάρι οι φοροϋντες ξένα ρούχα και μπακιρώτατοι οι φτωχοί τ'ω πνεύματι που

(3) ΓΠΟΦΓΑΛΙΣ

ΤΟ ΔΙΑΘΛΑΚΙ.

Γ'

"Ο άδερφός του σιόρ Ντελίριου ο όγδοονταχρονήτης σιόρ Παντελής ήτανε πλέον άνυπόφορος από της ξεμωραμάδες του και παραξενειάς του.

Κι' αυτός όλο γαρίνια και μουρμούρα.

Δέν χώνευε την μικρή άνυσά του με της ζουρλιμάδες, λέει πουκανε.

Αυτή όμως αν και γέροντα, τόν είχε πάρει στον μεζέ και όταν έκουραζότανε από τό' ξύλωμα του κεντήματός της πήγαινε και τόν πείραζε κοροϊδεύοντάς τον.

Και τού έλεγε:

— Παπούλη μου, αί, παπούλη μου, τί κάνεις παπούλη μου; Καλά είσαι; "Εγώ καλά. Και δεν μου λές, δά, παπούλη μου, πως πέρατες άπόψε την νύχτα; "Εμένα ήρθε να με ράη ένα

δανείζουν αυτά. Λέ; να τόν πιάσουν οι κλητήρες. Αί, και τό' νομίζεις πώ; θα τόν κάνουν αν τόν πιάσουν; Θα πάν να πακώσουν τά ρούχα στους έβραχίλα και θα πηθούν στην ύγεια του όσα πιάσουν. "Εχεις κι' άλλα να του δώσης κουτέγκλα;

Πρός

άδερφέ, κύρ άνθυπακτιστή, Γιάννη Πετρέα, που είσαι στις φυλακές του "Αλεξάνδρη της Καλάμας άρχιφυλακας, γιατί, μήπως να τυρανιάς τού; φυλακωμένους και να φέρεσαι προς αυτούς σαν άγριάνθρωπος; και δεν άφίνεις, κατά τά κέφια σου, άνθρώπους να τούς επισκερθη, και ούτε δίν ντομάτες; να τους δώσουν, αν δεν κρατήσης σύ την μιά, χάρην επιθεωρήσεως πάχα. "Αμ δεν άφίξει πάλι τόση άσχηρότης. Το παραξενωτικάσες, ήγουν διάλλαδη κατάντησες τ'όρανος; άνυπόφορος. Αί, και αν τό' μάθη ο φοροϋραχος, να δής πόταις παρατηρήσεις θα σου κάνη, γιατί αυτός είναι καλός άνθρωπος.

(Κουρό. Τώρα αυτό τό, ότι ο φοροϋραχος τή; Καλαμάτας είναι καλός άνθρωπος, τό γράψαμε έτσι για κολακεία, μπές και τόν φέρουμε στο φιλότιμο, και κάνει τίποτε, γιατί που τόν ξέρουμε μετ; αν ήναι καλός; ή κακός. Σου πάτε να μη τό' μάθη και νομίση πώς τόν κοροϊδεύουμε και δεν κάνει τίποτα. Σύντ. Σιωπή).

Οι

άξιωματικά μας παραπονούνται πώς με τούς φόρους τού κινούργιου δασμολογείου, τού σφορολογώτατου στρατάρχη Τρικούπη, ότι θα τούς κουστίζουν μόνο για τελώνιο 35 δραχμά; και τά γαλόνια τους. Το είπα αυτό του Τρικούπη και ξέρετε τί μου είπα; — "Αν τούς άρέστη, αν δεν τούς άρέστη, άς τά βγάνουν, για να μη τούς λέν και γαλιναδες; προς προσβολή τους.

"Εγώ αν ήμωνα άξιωματικός θα πετούσα πραγματικώς τά γαλόνια μου, και . . . . θα πήγαινα στον Τρικούπη να μου δώση άνώτερο βαθμό, ώστε αν φορώ γαλίνα να τά φορώ βραχιλά, και όχι να πληρώνω ένα; φτωχον/υπολοχαγός, λόγω χάρην αν ήλωνα, τό ίδιο τελώνιο για τά γαλόνια μου όσο και οι στρατηγοί. Τίποτα, ή όλους σας τούς; άξιωματικούς να άπαιτήσετε να σάς κάνη στρατηγούς; ή όλοι σας να τά ξυλώσετε, και ά; κάνη τότε κείνος στρατό χωρίς άξιωματικούς. "Αμ άλλη θεραπεία δεν υπάρχει. Να περιστασις να προβιβιστήτε όλοι μονοκοπανιά; και χωρι; εξαιρέσεις αρχαιότητας και ικανότητας. Μου δέ, τό κάνετε για γούστο, να δούμε τί διάλολο θα κάνη; Και πώς δεν μάς σκάστε και σεί.

Νά

τώρα τά βλέπετε που σάς έλεγα προχτές πως οι παπάδες μας κατάντησαν έξώλη; και προώλη;. "Ιού κύριοι, από την

κουνούπι, και έστειλα να είδοποιήσω την άστυνομία να τό' συλλάβη και δεν ήρθε, τώρα τό'χω κλεισμένο μέσα, πάμε να τό' συλλάβουμε; "Εγώ θα πάρω τό' μαντύλι μου και σύ την σπάθα σου την άγωνιστική να δούμε κόφτει κουλούπι, ή είναι σκουργιασμένη;

Και τής; άπαντούσε ο γέρος.

— Τι να σου κάνω που είμαι θεός σου, άδε θα σουδειχνα άμέσως δώ χάρω, αν κόρη ή σπάθα μου και αν ήναι σκουργιασμένη. "Αδιάντροπο κορίτσι, που θέλετε να παίξετε με τά γεράματα των άγωνιστών και να μάς τσορτσιλονάρετε σεί; που έπρεπε να μάς έχετε μη στάξη και βρέξη.

— Και στάζει, παπούλη, δώ που κάθεται; Να τά διορθώσουμε τά κεραμμίδια.

— Να φύγη; από μπροστά μου, να μη σε βλέπουν τά μάτια μου;

— Και δεν τό'λεγε, να φωνάξω τή μαμά, να φωνάξη τού μπαμπά, να φωνάξη ο μπαμπάς τόν φροντιστή, να φωνάξη ο φροντιστής τόν θυρωρό, να φωνάξη ο θυρωρός τόν άμαξά μας και να πάη άμέσως να φωνάξη τόν "Αναγνωστάκη που ξέρει και βγάξει καλά τά μάτια και τά βάζει πάλι στη θέσι τους; χωρίς να βλέπη τινάς πώς γίνεται αυτή ή δουλειά. Πίνεις,

λέρο μάς γράφουν οι Λεριϋτες; πως έχουν είναι δεσπότη που κοντεύει να τούς κάνη να άλλαξοπιστήσουν. Με δυί λίρες αν τού βάνη κανει; στο χέρι τίν; κλένη άμέσως παπά και άς μη ξέρη τό' άλλω.

("Ετσι; "Αμ άφού είναι τίσο οικονομικός και συμφορητικός; να πάω κ' εγώ να με χειροτονήση έξαρχο και τού δίνω τρία στο χέρι. . . . ναπολεώνια μάλιστα), άμα, λέει τού διακρυτωρητή κλένενα; και γίνη διακρυτωρήμενος; ήγουν τού παρπονευτή, τόν καταράται να μη λούση (δεν πιάνουν από τέτοιους τραγογόνιδες; οι κατάρει;), είναι και Μικραριστής; (κι τώρα είναι που δεν πιάνουν καθίλου, και είναι αυτός άφρισμένος και άρεσιάρχη;), έχει και ένα άρχιμανδρίτη "Αγαθάγγελω, που όχι "Αγαθάγγελω; δεν είναι, άλλ; ούτε κκακάγγελος. Τέλος πάντων, πολύ τού; τά λερώνεις, άγριε επίσκοπε των Λεριωτών, εκτός αν δικαιολογηθή; πώς; επειδή βρίσκεισαι στη Λερο, δεν μπορεί παρά να ήσαι και σύ μιά λέρα. Που σε πετύχαμε και σε;. Και πώς; δεν μάς έσκασες από της λίρας που πέρνεις. Φτού σου να μη μά; βασικαθή;.

Πρός

τούς φυλακωμένους του Τριγγέτα. Περιμένετε με, γιατί με βάναν τσερεμέ να πληρώσω προστήματα άνωμα και παράνομα 220 δραχ. από ύποθέσεις που να με πάρη ο δίχολος και αν έχω κίμνια γνώσι. Καλλίτερα φυλακή παρά όζω. Δεν πληρώνω εγώ τσερεμέδες για να κάνη τό' ίσοζύγιόν του ο Τρικούπη; με έλλειμμα 15 μελλιουριών. "Οχι δεν πληρώνω.

Βρέ τί πράγματα είναι πάλι αυτά τά τσερεμέτιχ; να σου λέν να πληρώτες χωρίς να ξέρης τό' γιατί; Διακόσαις δραχμά; της πετώ στη θάλασσα καλλίτερα, όχι όμως να τής; πληρώσω στο κουβέρνο για να μάς τής; φάν οι χαρχμοράγηδες; οι έκτακτοι και παράνομοι ύπαλληλίσκοι του Τρικούπη.

"Αλλά για όλοι; αυτές τής; παρανομιάς θα σάς γράψω με έκτασι από την φυλακή του Τριγγέτα, που θα έχω και όρεξη.

Φαίνεται πως αυτός; ο χρόνος είναι χρόνος των παρανόμων φυλακίσεων και των μεγάλων γαδάρων. Λοιπόν προς τιμή τους, εμπρός, μπάρκα κ' εγώ μέσα, παρά να πληρώτω χαράτσι.

"Αθλιοι, με της 220 ψωροδραχμάς σας νομίζετε ότι μπορείται να με έκδικηθήτε; Σιατά. Πετώ και χίλιας στη μούτρα σας, αλλά δεν πληρώνω "Οχι.

Πρός

έκείνον που μάς γράφει από τη Λαμία για κάτι νελο; για να μη κάνουν έργολαβία τόν Δ. Μχαϊρά και λοιπούς,

τώρα, παπούλη, ένα κονιάκ να σου περάση ο θυμός, για να δούν και τά μάτια σου;

- Κονιάκ να γίνης.
- "Ετσι αί; για να με πηξή;. "Αμ δέ;
- "Ελα σήλω φύγε, γιατί θυμώνω.
- Και που να πάω; "Αμ που να βγώ από τό' σπητί μας; θα με πιάση ή άστυνομία. Δεν είναι καλλίτερα να φύγη; σύ που δεν σε πιάνη κλένενας. Να πάω παπούλη, να σου έτοιμάσω την πόρτα και την γουνά σου, για να μη μου κρούσης άγάπη μου; "Ο γέρος φουρκασιμένος πλέον μιά μέρα που τό'λεγε αυτά τής; είπε τά έζη, πιάνοντάς την την Μιρουδίτσα από τό' στήθος και ενώ έκείνη φώναζε, — Μη, μη θα με ξυλώσης τής; ταντέλαις, έκείνος τής; είπε καθίζοντάς την κάτω σαν μπόγιας;
- Φτάνει πλιό που τόσο καιρό σε ύποφερα. Τώρα ήρθε ή άράδα μου. Μάθε ότι ή μάνα σου που κερχάσαι πως πήρε τόν άδερφό μου χωρίς περιουσία, δεν θα τόν έπερνε πρώτον αν δεν ήτανε άξιος, και δεύτερο αν δεν τόν ήθελε. Την βίασε κλένενας; Την πρέικα τής; μάνας σου, ο άδερφός μου την διαχειρίστηκε καλά και την διαχειρίζεται. Την πλήθυνε δεν πών λιγότεφε και ζή σαν άφέντινα. Πηλάτια δεν είχε και

του λέω με δυί λόγια ότι είναι ένας καθαρός βρωμά άνθρωπος, διότι είπαμε πως τέτοια ξεράσματα δεν γράφονται.

Πρός

τόν κ. Δούκα τόν διάταλο του σχολαρχείου τής Ρόμης. Σε κατηγορουν φοβερά, καυμένα, αλλά επειδή σε γνωρίζω από παιδί, σιωπώνω επί του παρόντος. Πρέπει δέ να γνωρίζης; ότι άπάνω στο καθήκόν μου, δεν άναγνωρίζω ούτε γυναίκα, ούτε μάνα, ούτε συγγενείς; ούτε βασιλέα, ούτε τόν Θεόν μου αυτόν άόμα Μισ' τά όλα. "Η αρχή μου είναι να μην έχω κίμνια αρχήν. Πάυτε λοιπόν, ή σε μπαγλάρωσα. Νερόχας; Κενέφι και σύ.

Από

της Κουρούρας; τό Λεωνίδιον μας έστειλε, λέει ο δήμαρχος ένα μονόβραχμο βοκαά που έκανε στάχτη την άγορά μας, μάλις που πάτησε τό' ποδάρι της μέσα σ' αυτή. Αυτή ή ύπόθεσις είναι από της σπουδαίας; και δεν ξέρω τίποτα και ούκ άνακατεύομαι. "Οζω από άνακρίσεις.

Στό

δημοτικό συμβούλιο εξακολουθούν να τρώγονται για τό' ζήτημα τής; έπιτροπής τής; υγιεινής, δηλαδή για ένα ζήτημα περι άέρης και υδάτων και γι' να περνά ή ώρα.

Πρέ άδερφέ, δεν θέλει ή κυβένητις; την κρίνει περιττή την έπιτροπή, περιττή πές; τε και σεί; τό' δημοτικό συμβούλιο και μη πηγαίνετε στις συνεδριάσεις, λέγοντας πώς; άφού κάθε καλή σκέψις; σας είναι περιττή, ότι είστε και σεί; περιττοι στη δημαρχία, και ά; την πάρη τό' ύπουργείο και ά; την τρίψη στη κασιδα του ως που να βγάνη μανιτάρια. Νέτασκέτα.

"Αφού κάθε καλή άπόφασί; σας την άκυρώνει ή Νυμορχία και τό' ύπουργείο, θα πη πώς; σάς θεωρά για τζορτζίνες; και ότι σάς, σάς; εύχανε ο λαός; έτσι για να μαζεύτε λάχανα και λαχανίδες. "Αν είχατε άξιοπρέπεια άπάνω σας, διαμαρτυρηθήτε και παρατηθήτε, άφού έτσι κ' έτσι κίμνια δουλειά στη δημαρχία δεν μπορείτε να κάνετε, και είστε μοναχά για τό' όνορε, ήγουν για γαϊδουρινή τιμή. "Οιος, όνορε, όνοίτε, όνοίσαστε όνορίσιμους.

Στήν

Όχι τής; Θήρας δεν είχαν ταχυδρομείον και ύστερα από χίλιας φωναις; τούς; συστήθηκε ένα ταχυδρομικό γραφείο από δώ και ένα μήνα, τό' όποιον τούς; έφερε άνω κάτω γιατι δεν ξέρουν οι άνθρωποι ούτε πότε πκει ταχυδρομείο ούτε πότε φεύγει. "Α; μένουν ήτσοι και όλα θα διορθωθούν, θα βγαίνη μάλιστα

σε παλάτια κατοικα από τά σουρσαρόβια τής; Πόλις που κατοικούσε και είχε την βρομα των γουρουνιών μέσα στη μύτη της και εδω εξευγενίστηκε ή μύτη; σας ή γουρουνισα και μά; σηκώσατε μύτη. "Οταν ήρθε ο άδερφός μου τή μάνα σου ήτανε μιά σκουπιδιάρνα στο σπίτι σας, γιατί ο πατέρας της ήτανε άστηρος, και είδε τόν άδερφό μου πως τούμοιαζε και έτσι τόν πάντρεψε με την την κόρη του τή μάνα σου.

"Αλλά έπωσε ο Θεός και ήρθατε εδω στην "Αθήνα και μου ξεμπορδιαλιάνατε. Μου γινήκατε και σεί; μεγάλας, και δεν θυμάστε τής; κόττες και τά γουρουνόπουλα στην "Ανατολή που ίνατρεπετε.

"Ο Θεός, κορίτσι μου, σκάλες ανεβάζει και σκάλες κατεβάζει. "Ο πατέρας σου για να κάνη αυτ' την περιουσία που λούσε σηκατάκι, καθώς και άλλοι στη Πόλι. στην Σύρα και Περσία και την βρήκατε σεί; έτοιμη και ξοδύεστε αυτ' την περιουσία σε λιτόνοους και χορούς και περιπαίζετε και μάς τούς; γέρου; ότι άποξεκουτιαθήκαμε. "Εγώ δεν είμαι ξεκουτιάρης, αλλά συλλογίζομαι πως; άπόχτησα τά λίγα γρόσα και πως; τά ξοδεύετε σεί; τώρα.

(Ακολου) ή κυβέντη τής; έμιλίης; τού γέρου στο άλλο φύλλο).

έξω στη στεργιά τὸ βαπόρι νὰ τοὺς βγάξη τὸν φάκελλο γιὰ νὰ μὴ βρέχεται μὲ τὴ βάρκα. Καὶ πῶς δὲν μᾶς ἔσκασαν καὶ οἱ Οἰατῶτες μας, δὲν ξέρει τινὰς καὶ πῶς νὰ πῆ καὶ τὸ ὄνομά τους; Ἄκουε ἐκεῖ Οἶα. Πίσω μας Σκτανά. Οἶα. Ὁ κάτοικος τῆς Οἶας Οἰατῆς, πλυθυντικός ὀνομαστική Οἰατες, Οἰατῶτων, Οἰατῶτωσηαν, Οἰοῦ στὴν Οἶα.

Πρὸς ἑκαζίνον

ποῦ μᾶς γράφει ἀπὸ τὸν Ἰσραῖα καὶ πάλι γιὰ τὸν Μπάρμπα Μιχάλη, τοῦ ἀπαντοῦμε μὲ δύο λέξεις.
— Δὲν νερᾶπηνες ἔρε νὰ μᾶς γράψης τέτοια ξεράσματα Φτοῦ, στὰ μούτρα σου, μασκαρᾶ, ποῦ νερμίζεις πῶς ἡ ἐφημερίδες εἶνε σαν τὰ μούτρα σου. Ζῶν.

Ἐὼ τὴ κνὸ κα. κενὸ κλειδί
τοῦ δεξιόλου τὸ μπαστορῦδι.

Κύριε

παντάχτη. Ἐγὼ ποῦ πολλῶ μᾶννες στὸ δρόμο νοικοκύρη-
ἄνθρωπος γιὰ νὰ βγάλω τὸ καθημερινὸ ψωμί μου μὲ τὸν ἴδρω-
τα τοῦ προσώπου μου, μὲ τσάκωσαν οἱ κλητῆρες μ' ἔδεσαν
καὶ μὲ γύρισαν ἄλλή τὴν πόλι ἔστω τάχα μὲ τὸ νὰ μὴ μὲ ἦ
ξερᾶν καὶ μὲ πῆραν γιὰ λωποδύτη. καὶ ἀφοῦ μὲ πῆγαν στὴν
ἀστρονομία μου τῆς ἔβρεξε καὶ ὁ Κολοκοτρώνης. Εἶνε κατὰ-
στάσις τώρα αὐτὴ νοικοκυρέους ἀνθρώπους καὶ οἰκογενειάρχας
νὰ μᾶς βαφτιζοῦν στὰ καλά καθούμενα γιὰ λωποδύτες καὶ νὰ
παίζου καὶ λουμποῦτι;

Γ. Ὑποσηφὴ

Σ. Παλιανθρ. Γιαγνίς ὄλντου, ἤθελαν νὰ πιάσουν τὸν ἑαυ-
τό τους γιὰ λωποδύτας καὶ ἐπιασαν σένα καὶ πρόσεχε νὰ μὴ
σε ζανατιάσουν, τώρα μάλιστα ποῦ ἄφησαν τοὺς μεγάλους
λωποδύταις τοῦ Συντουκάτου καὶ περπατοῦν ἐλεύθερα ὄξω.

Ο

κύριε Βασιειάδης ὁ Δημήτρης εἶνε δήμαρχος τῆς Χίου, λοιπὸν
τώρα ποῦ φτεϊάνουν τοὺς δρόμους καὶ χαλοῦν κάτι πύργους
ἀρχαίους εὐρέθηκε μέσα σένα ἀπ' αὐτοὺς ἓνα ἀγαλμα σπου-
δαιότατο ποῦ παραστάνει τὸν Ἡρακλέα Ἡρακλῆ νὰ παλεύη
μ' ἓνα λιοντάρι ἦτες δράκοντα. Τὸν εἰδοποίησαν λοιπὸν κρυ-
φᾶ νὰ πάη νὰ τὸ παραλάβη καὶ σώσει ἔτσι ἓνα ἐθνικὸ κημί-
λιο κι' αὐτὸς ὁ μασκαρᾶς ἀφοῦ πῆγε καὶ τὸ εἶδε, εἶπε πῶς
αὐτὸ πρέπει νὰ πάη στὸ Κάστρο, δηλαδή στὸν τούρκικο μα-
γαλά, γιὰ νὰ στολίσῃ Κύριος οἶδε, τίνος τούρκου τὸ σπίτι, ἀν-
τίς τοῦ δικοῦ μας μουσειῶ.

Σὲ τέτοιους αουνηδεύους ἀνθρώπους τί νὰ πῆ τινὰς, ποῦ
δὲν καὶ ἂν τοὺς πῆ πᾶν τὰ λόγια του τοῦ κάκου, ἄς τοὺς
ποιῦμε λοιπὸν ἰαλιτοῦσιος νὰ ξεμπερσοῦν.

Ἐχτές

ὁ φίλος μου διμῶσιος ἀρπάχτορας καὶ φωνακλᾶς Παρασκευᾶς
τῆς ἔφαγε σένα σπῆτι ποῦ πῆγε νὰ πάρη τιν φῶρο, καὶ τὰ
βρῆκε μπαστούνια μαζὺ μὲ τὸν χωροσύλακά του. Περσαστικᾶτου.

Κύριε

Παληάνθρωπε σὰς συγγαίρωμε καὶ μεῖς ἡ Νεαπολίτισσαις γιὰ
τὸν τρίτο χρόνο τοῦ Παληανθρώπου σου καὶ νὰ τὰ χιλιάσης,
καὶ κυττοῦε καλὰ νὰ μὴ μᾶς ἀφήσης πάλι τὴ Μαρουδίτσα
μέσα στὴ μύση γιατί θὰ γίνουμε ἀπὸ δύο χωριά. Θέλομε νὰ
μᾶς τὴν βοῦτε ταχτικά τὴν ὑποφυλλίδα, ἡ ἄλλοιῶς νὰ μὴ σε-
δοῦν τὰ μάτια μας.
Ἀρέτα Σ. . .

Σημ. Πα.Ι. Ὅσο γι' αὐτὸ εἶμαι πρόθυμος νὰ σὰς εὐχαρι-
στήσω, ἂν καὶ σεῖς ἡ Νεαπολίτισσαις ἦστε κομμάτι ζόρικες.
Τέλος πάντων, θὰ δοῦμε.

Πρὸ

ἡμερῶν ἓνας ἐπιβάτης ἐρχόμενος ἀπὸ τὴν Κρήτη εἶχε πέντε-
δράμια καπνὸ ἀπάνω του ποῦ ρούμερνε καὶ οἱ τελῶνιδες καὶ
φαρισαιοὶ τοῦ τὸν ἀρπαζαν ἂν θηρία καὶ τοῦ τὸ ρούνταραν
στὴ θάλασσα.
Εἶναι κατάστασις τώρα αὐτὴ τελωνιακὴ ἢ ληστρική; Καὶ
πῶς δὲν μᾶς ἔσκασες καὶ σὺ χωρὶς καπνοῦ.